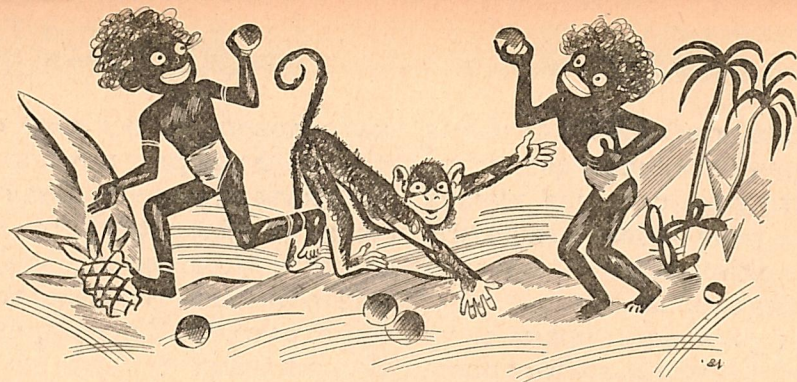

КЪМЪ ЮЖНИТЪ СТРАНИ

Де ли ми отивашъ, облаче хвъркато,
ужъ другари бѣхме съ тебе цѣло лѣто...

Моето хвърчило — самолетъ въ небето,
лодка платноходка бѣше ти въ морето.

Самолетътъ трепка весело съ крилата,
вѣтърко надува и на тебъ платната.

Вечъ те приближава въ свѣтлитъ простори
моето хвърчило — ще ти проговори...

Какъ така забрави дружбата, играта,
накжде надувашъ радостно платната?

Може би, ти бързашъ къмъ полето южно,
дето отлетѣха щъркелитъ дружно,
дето грѣе друго слънце по-богато,
плоднитъ дървета раждатъ сякашъ злато.

И като кристалъ е чисто тамъ небето —
къмъ простори свѣтли тегли ти сърдцето...

Надъ градини китни ти ще спрешъ, навѣрно,
дето негрѣчета кждрокоси, черни,

що е туй наука тѣ дори не знаятъ,
съ мандарини като съ топки си играятъ.

Всѣки мигъ простиратъ мургави рѣчици,
отъ фурми, смокини нижатъ огърлици,
съ нарове, банани лудо се замѣрятъ
и като маймунки сръчно се катерятъ...

Бѣгашъ ти, отивашъ, облаче крилато,
тамъ кждето грѣе слънце по-богато.

Калина Малина